

Publiek of privaat geld voor kennisontwikkeling heeft de neiging om nooit genoeg te zijn

Zelfrijzend bakmeel

Groen heeft waarde. Dat lijkt mij een waarheid als een koe. Als die waarheid niet al jaren in het DNA zit van u als lezer, heeft u niet achter een steen geleefd, maar er diep onder begraven. En hoewel deze waarde een open deur is, vinden we het nodig om steeds weer nieuwe aanvliegroutes te verzinnen om die waarde zichtbaar of nog beter meetbaar te maken. Vorige week hoorde ik dat er een index is die menselijk geluk zou kunnen voorspellen aan de hand van het aantal zangvogels in de directe omgeving. Hartstikke leuk, natuurlijk, maar het probleem blijft dat dit soort tools vaak meer kosten aan privaat of publiek geld dan ze opleveren.

Dit luttele bedrag is niet meer dan een druppel op de gloeiend hete plaat van klimaatadaptatie, sortimentsontwikkeling en nog wel tien onderwerpen

Zelfrijzend bakmeel, hoorde ik iemand recent roepen. Publiek of privaat geld voor kennisontwikkeling heeft de neiging om nooit genoeg te zijn. Dat heeft te maken met het klassieke, maar helaas niet helemaal onterechte vooroordeel dat een wetenschapper of onderzoeker altijd concludeert dat er meer onderzoek nodig is. Verder kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat we vaak niet goed weten wat we willen weten. En we vragen ons bij een onderzoeksvraag ook zelden af of die niet allang

onderzocht is. Ik kan me herinneren dat 'Wageningen' opriep tot meer en structureel onderzoek naar essentaksterfte, maar vergat dat universiteiten *all over* Europa en Azië én Amerika daarover al hele bibliotheken hadden volgeschreven. De sector en de industrie hebben die gebrekkige kennisontwikkeling dan ook in hoge mate aan zichzelf te danken. Verder blijft samenwerken een moeilijk woord, zowel in de publieke als in de private sector. Iedereen is zo druk met het dagelijkse doen en laten, dat er uiteindelijk vaak niets gebeurt. Geld is natuurlijk ook een dingetje. Vijf Nederlandse boomkwekers hebben ongeveer 30.000 euro in een innovatiefonds gestopt. Geweldig, want dan gebeurt er in ieder geval iets. Maar dat luttele bedrag is feitelijk niet meer dan een kleine druppel op de gloeiend hete plaat van klimaatadaptatie, sortimentsontwikkeling en nog wel tien andere onderwerpen.

Ondanks mijn scepsis met betrekking tot indexen en systemen om waarde in geld uit te drukken, wil ik één uitzondering maken. In deze uitgave staat een verhaal over de 3-30-300-richtlijn. De uitvinder van deze richtlijn, Cecil van Konijnendijk, beschrijft deze norm met een gezond gevoel voor bescheidenheid als een communicatieve gimmick. Natuurlijk is onder de 3-30-300-richtlijn wetenschap *te plakken*, maar dat is niet het belangrijkste. Het gaat erom dat iedereen de regel kan snappen en, simpelweg door naar buiten te kijken, ook kan checken.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!